

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEKLAP



Krokogyélus Mártonék farsangi mulatságát úgy látszik, megirigyelték Erdőháton is. A Galagonya-csárdában nagy farsangi bált rendeztek. Amint látszik a képen, mindenkinek nagyon jó kedve van. Malac Misi orosztáncot jár, Kecske Péter a „legényest”, Lapifalvi Hakmak úr Tapsifüles Topikával lejti a „negédest”, Burkus Bandi szájában a makrápipával Cirmos Cilit kéri táncba, Majmonidesz Majmi bohócruhában nézi a pezsgősüveg fenekét, előtte Róka Rici kisasszony pironkodik. Kivilágos virradatig tart a Galagonya csárdában a mulatság.

VI. ÉVFOLYAM
6. SZ.

1938. FEBRUÁR
20.

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 18-87.

Istenháza.

Kis falumban, Marosugrán,
Tempлом épül gyermekek!
Tiszta szívvel, zengő ajkkal,
Mennybe száll a szép magyar dal,
Hogyha kész lesz, vig haranggal
Hívja majd a híveket.

Földes Zoltán.

Kertészkedjünk kis cimborák.

A legkorábban a következő magvakat kell vetni:

Január hó, február elején a *kékbojt*, márciusban a *szalvia*, *lobelia*, *dohányvirág*, *oroszlánszáj*, *petunia* magról vetett *dália* magvait. Ilyenkor fagyos lévén a kertben a föld, cserepekben vagy ládáknak kell veteményezni.

Kékbojt latinul *ageratum*. Mivel a *kékbojt*-nak igen apró a magva, elveszne a földben, úgy szokták vetni, hogy a magot homokkal keverik. 16° Celsius, meleg kell a kikeléséhez. Egy nyári, hálás, kedves virág. Városi gyermekek a törpe fajtat cserepekben és ládáknak is nevelhetik.

Oroszlánszáj, latinul *antirrhinum*. Vetése a *kékbojt* vetéséhez hasonlóan történik. 40—60 cm. magasságra is megnő. Kellemes, illatos virág, rózsaszín, bordó, fehér, sárga és tarka színekben. A vázában sokáig megtartja a színét és frissességét. Szereti az öntözést, s hálás a gondozásért. Juliustól a fagy beálltáig nyílik. Szabadföldbe is vethető május közepén. Városi gyermek ládáknak is nevelhetik.

Szalvia. Illatnélküli, szép, pirosszínű virág. Kertekben díszlik. Vetési ideje január—február. Homokkal takarandó. Nagy gondozást kíván, míg a palánták a lakás enyhe levegőjében megerősödnek. Egész nyáron át nyílik, késő fagyos őszig.

Dohányvirág, latinul: *Nicotiana*. Fehér vagy lilaszínben nyíló erős illatu virág. Különösen a nehéz, rosszlevegőjű városi, udvarok levegőjének a felfrissítésére nagyon alkalmas. Ládáknak, dézsákban is elédegel. Nem kényes, kevésigényű, hálás virág. Vetése februártól márciusig történik, úgy, mint a *lobelia*, vagy a *kékbojt* vetése. A legapróbb magu virágok közé tartozik. A *dohányvirág* magvánál csak a *lobeliáé* kisebb.

Doktor bácsi postája

Dr. Kiss Lajos.

Fertőző, vagy ragályos betegségek.

Ezektől nagyon félnek az emberek, nemcsak ti gyermekek, hanem szülőitek is. Joggal! Az ilyen megbetegedések rosszindulatúak s ha az ilyen betegségben szenvedőnek közelségébe jut az egészséges, akkor ő is megkapja. Ha előzőleg semmi baja nem volt, akkor is. Igen, mert a betegséget okozó csak nagyítóval látható csira könnyű szerrel áttelepedik a beteg emberről az egészségesre.

A doktor bácsik kétféle csoportját különböztetik meg az ilyen fertőző betegségeknek.

Az egyik csoportba tartoznak az úgynevezett *heveny fertőző* betegségek. A név után is lehet gondolni, hogy ezek hirtelen, vagy orvosi nyelven szólva *heveny* módon kezdődnek, magas lázzal, váratlan rosszulléttel. Ide tartoznak a kis cimborák legnagyobb ellenségei. *Vörheny* (*scarlatine*), *kanyaró* (*rizli*), *torokgyík* (*torok diphtheria*), *roncsoló toroklob* (*croup laryngis*), *szamárhurut* (*pertussis*), *bárányhimlő* (*varicella*), sőt az *influenza* is. Hál' istennek ritkábban fordul elő a *hasi hagymáz* (*typhus*), *vérhas* (*dysenteria*). Természetesen van még többé kevésbé gyakori *heveny fertőző* megbetegedés is.

Az ilyen *heveny fertőző* megbetegedések egy részének a kórokozóját ismerjük. Valami nagyítóval látható csira (*bacterium*), támadja meg ilyenkor a szervezetet és ez a csira kicsiny voltánál fogva, könnyen ráragad a betegről az egészségesre. Így ismeretes az *influenza*, *hasi hagymáz*, *vérhas*, *torokgyík* csirája. Ki lehet őket nagyítóval, sőt tenyésztes után mutatni a beteg egyén különböző váladékából. Viszont, ha ezeket a váladékokat agyagszűrőn megsűrjük, a szűrőn átjutó folyadék már nem fertőz. Az agyagszűrő ugyanis ezeket a csirákat visszatartja.

(Folytatjuk.)

A hóember.

Irlta: **J. Markovits Edité.**

Itt a karja,
Ott a feje,
Ez meg itt lesz
Az eleje.

Pali, Karesi,
Juci kacag,
A hóember
Vigan halad.

Pipa, kalap,
Szénből szeme,
Készül Böske
Hóembere.

Csak Jancsi ül
A szobába,
Nincs cipője,
Fázik lába.

Néz a hóra,
Bús a szeme:
Ő is játszani
Szeretne.



Szófogadatlanok.

A keményre fagyott földre egész éjjel nagy pelyhekben hullott a hó. A hatéves kis Ferkó, amint álmából felébredt, kitekintett az ablakon és ujjongva kiáltott fel:

— Oh, milyen sok hó esett az éjszaka, — most már csúszni fog a rodli!

Alig várta, hogy felöltözhessen. Sietve megitta a kávéját és kérezkodott rodlizni a Füzessiek kertjébe. Édesanyja el is engedte, de a lókére kötötte, hogy máshová el ne menjen s majd érte küldi a Julist, ha haza kell jönnie. Ferkó ígérte, hogy szót fogad. Édesanyjától kézesókkal elkészönt, előkereste rodliját és szapora lépésekkel elindult a Füzessiek kertje felé.

Mire Ferkó oda ért, már ott találta a szomszédjuk Béláját és Füzessi Palkót, amint rodlijukkal vigan ereszkedtek alá a frissen esett havon.

Jó darab ideig rodliztak már, amikor Palkó, aki a legidősebb volt közöttük, így szólt:

— Halljátok, fiúk! — van egy nagyon jó ötletem! — tudok egy sokkal jobb rodlizó helyet, nincs is ide messze. A mező elején van egy hosszú tarló földünk, — amelynek legalább ötszörte hosszabb a lejtője, mint a kertünknek. Jertek menjünk oda! Meglátjátok, milyen pompás lesz ott a rodlizás!

Én szeretnék menni — szólt Béla, de tudom, hogy édesanyám oda nem enged el.

— Engemet sem — felelt hasonlóképp Ferkó, — mert, mikor ide kérezkodtem, anyukám megtiltotta, hogy máshová menjek.

Palkó azonban ösztökélte őket:

— Nemhiába, hogy még nem jártok iskolába, de ostobák is vagytok. Aki mer az nyer..

Szüleinknek nem kell tudniok arról, hogy mi az ő engedelmük nélkül máshol is voltunk.

— De hátha addig értünk küldik a cselédet, amíg mi oda leszünk? — tevő az ellenvetést Ferkó.

Palkó azonban nem tágitott: — Délig biztos, hogy nem küldenek értünk, szólt — mert nincs nagy hideg, a szél sem fúj, tehát nem félhetnek bennünket, hogy megfázunk.

Különben is nem lennének oda sokáig. Tíz perc alatt oda érnek, egy órácskát rodliznánk és még jóval ebéd ideje előtt itthon lennének. Jöszötk-e hát, vagy nem, mert én megyek nálatok nélkül is! Szólok Szebenü Öcsinek, ő biztos, hogy velem tart, mert nem olyan gyáva, mint ti vagytok!

S ezzel, hogy nagyobb nyomatékot adjon szavának, indult is, ott hagyván társait.

Béla és Ferkó pár pillanatig tétováztak, majd elindultak ők is Palkó után.

De a nagy hóban csak lassan haladhattak előre. Itt-ott térdig érő hófúvások is akadályozták utjukban, úgy, hogy jó félórába került, míg céljukhoz értek. Arcukat pirosra csipte a hideg, keblük pihegett a fárasztó gyalogolástól. No, de szerintük minden áldozatot megért az, hogy itt villámgyorsan és messze csuszik a rodli.

Ki is vették belőle alaposan a részüket. Széles jókedvükben nagyokat kurjantottak, amint sebesen szállt velük a rodli.

Vig lármauktól csak úgy visszhangzott a közeli erdő.

Dél felé járhatott az idő, mikor Ferkó figyelmzettette cimboráit, hogy ideje volna hazamenni, mert lehet, hogy azóta keresik őket.

— Ereszkedjünk le még egy párszor — marasztotta őket Palkó, azután nem bánom, ha megünnök is haza.

Ebben megegyeztek s indultak ismét felfelé a hegyre.

— Ügye máskor is eljövünk? — akarta kérdezni Palkó, de a hang elakadt a torkán, csak annyit tudott mondani, hogy el... — lába mint-ha földbe gyökerezett volna, hirtelen megtorpant s egy pillanatra az ijedségtől rémült szemekkel bámult egy irányba. Majd elkiáltotta magát:

— Jaj, hamar segítség! — jön a farkas! És elszaladt a falu felé.

Béla és Ferkó ösztönszerűleg az erdő felé néztek és látták, hogy hatalmas szökkenésekkel rohan feléjük egy nagy farkas.

Pillanatszerűleg őket is megdermesztette a rémület s az ijedségtől megmaradt erejük végső megfeszítésével rodlijukat otthagya, jajveszkelve szaladtak Palkó után.

A közelben nem volt senki, aki segítségükre sietett volna. A farkas pedig rohamosan közeledett. Vagy száz métert futottak még, amikor Ferkó egy mesgye cölöpből megbotlott, elesett, de fel-tápáskoni már nem volt ideje, mert a hátára ugrott a farkas. Egy vérfagyasztó sikoltás hagyta el ajkát és elvesztette eszméletét.

Palkó, aki már jó messze jutott, a szörnyű sikoltásra hátra nézett és egyszerre megértett mindent.

— Ferkó nincs többé — és ennek én vagyok az oka...

Torkát fojtogatta a sírás, szívét az önvád mardosta. Nem is futott tovább; megállt, de nem nézett hátra, hogy ne lássa kis barátja borzasztó végzetét. Megfogadta, hogy nem hagyja el Bélát, vagy vele menekül, vagy vele pusztul...

Megvárta, míg Béla oda ért és kezét megfogva, segítségért kiáltozva, szaladt vele tovább a falu felé.

*

Megmenekültek, — haza értek. Palkó épp náluk találta a Kovácsék cselédjét, akit már Ferkóért küldtek. És ekkor zokogva, bűnét bevallva, elmondott mindent.

Mikor Kovácsné megtudta a Jesujtó hirt, percekig szólni sem tudott, de leküzdve nagy fájdalmát, gyorsan értesítette a csendőrséget és elkészülve a legborzasztóbbra is, rohant velük a mező felé. De, ahogy elhagyták a falu melletti kerteket, az édesanya fájdalom könnyeit egyszerre örömkönnnyek váltották fel, mert meglátta a már holtak hitt gyermekét.

Toll, le nem irhatja azt az örömet, amit Kovácsné érzett, amikor keblére ölelte gyermekét.

Miután az első örömmön túl voltak, kiderült a farkas históriája is. Ferkó édesapja ugyanis a Burkussal a közel erdőben vadászott és a kutya,

mikor meghallotta kis gazdája hangját, tüstént hozzá rohant, abban a hiszemben, hogy Ferkóék játékból futnak előle, ő is játéknak vette a dolgot, és ahogy utólérte Ferkót, gyöngén ráugrott, épp abban a pillanatban, mikor az elesett. Mivel a Burkus faj-farkaskutya volt, a gyerekek, mikor mesziről meglátták, igazi farkasnak hitték; rémületükben nem gondoltak arra, hogy az a Burkus is lehetne.

Ferkónak körülbelül vagy tízpercig tarthatott az ijedségtől kapott ájulása, mikor magához tért, azonnal megismerte a farkasnak hitt Burkust és kiáltott is pajtásai után, de ők már nem hallották meg, mert messze voltak tőle.

No de minden jó, ha a vége jó. Az egyik csendőrnő, aki maga az őrmester volt, ölébe vette Ferkót, egyik legénye pedig a rodlija húzó kötelel fogva, örömtől sugárzó arccal mentek haza.

Otthon aztán a három „szófogatlan“ gyermek sírva kért bocsánatot szüleiktől és megfogadták, hogy parancsaikat soha többé meg nem szegik. Szüleik nem is büntették meg őket, elég büntetés volt számukra a halálfélelem, amit átéltek. És esetük, mintha csak az isteni gondviselés intőjele lett volna, mert másnap a vadászok csakugyan egy nagy ordast lőttek a mező elején.

Vincze Sándor.

Ki kítől kapta ajándékba az 1938-ik évre az Uj Cimborát?

S ki kinek köszönje meg majd a szép ajándékot?

Jakab Magda írszentkirály, Faik Antalné Kolozsvár, Schill Inez Szilágy-somlyó, Keresztes Babucitól Kolozsvár, Ref. el. isk. Sófalva, Nagy Józseftől Kolozsvár, Millig Ádika Mátyásföld, Tamás Bélánétól Kolozsvár, Sterba Dezső Lazareni, Rottenberg Klárikától Kolozsvár, Fogarassy Elemér Kolozsvár, Nagy Józseftől Kolozsvár, Constanca-i ref. vasárnapi iskolások Borsy Bertalantól Kolozsvár, Rigó Mihály Sopteriu, Gödri Zoltántól, Kobátfalvi unit. vasárnapi iskolások Süthő Nagy Lászlótól Kolozsvár.

Jó tett helyébe jót tégy — semmit se fogadj úgy el, hogy ne viszonzod valamivel. Ha egyébbel nem, toborozz egy új kis olvasót az Uj Cimborának a kapott ajándékért.



Józsi diák kalandjai.

Iljusági regény. * Irta: Nagy Kálmán.

(5)

Józsin is nagy izgalom vett erőt. Szorongatta a kis táskáját, szaladt az előcsarnok kijáratához, de onnan elkergették. A harmadosztályú váróterembe nem mert menni, félt a nagy tömegtől s talán nem is tudott volna kijutni idejében. Már reszketett, félt, hogy nem tud kijutni a vonathoz, már nyolc óra volt s ő még mindig bent van. Ijedten szaladt a másodosztályú váróterem felé s szerencsésen ki is jutott az állomásra. De még csak itt ijedt meg igazán Józsi. A vágányokon tíz vonat is állt: melyik itt az övé? Megkérdezett egy hordárfélt:

— Kérem szépen, melyik a fővárosi vonatot?

— Ez ni! — mutatta a hordár s már szaladt is tovább.

Józsi is igyekezett a vonathoz, mert éppen akkor nyitották a harmadosztályú váróterem ajtaját is, ahonnan özönlött a sok nép. Sikerült szerencsésen helyhez jutnia az ablak mellett, táskáját feltette a feje felé s könnyebbült sóhajjal foglalt helyet. A fülke percek alatt zsufolásig telt. Józsi mellé jobbról egy kövér falusi asszony ült, aki a polcot telerakta kosarakkal s még a pad alá is jutott.

Egyiket mindjárt kibontotta s enni kezdett. A szemközt levő padra leszerelt katonák ültek, akik sóváran, éhes szemmel nézték a kövér néni elemózsiáját. Józsi is levette a táskáját, kenyeret, kolbászt, halvát evett, de csak egy pár falatot bírt lenyelni. Nem is volt nagyon éhes, meg undorodott is enni. Eszébe jutott, hogy vize nincsen, pedig volt a kollégiumban egy vizesüvege, de elfeledte magával hozni. De nem is volt baj, mert a kövér nélinek egész fonottkorsóval volt és őt is megkínálta.

— Na, nem iszik egy kicsit a kolbászra? — kérdezte mosolyogva.

Józsi megköszönte és ivott egy pár kortyot. A katonák is kértek s nekik is adott a kövér néni. Később szárazkenyeret szedtek elő a katonák, azt majszolták s kínálgatták egymást nevetve. Miután ettek, énekelni kezdtek mindenféle dalokat, románul, magyarul. A fülke távolabbi sarkaiban is énekeltek, beszélgettek, ki-kihajoltak az ablakon az őszi éjszakába.

Közben jött a kalauz és végigvizsgálta a jegyeket. A Józsi jegyét sokáig nézte, aztán ránézett Józsióra is, de nem szólt semmit.

Mikor kiment, Józsi megkönnyebbülten sóhajtott fel.

— Hova teccik utazni? — kérdezte tőle a kövér néni. Tetszett neki a Józsi ruhája és a táskája, amit mindjárt észrevett. Gondolta, ez csak úri gyerek lehet.

— Vakációra megyek, — mondotta Józsi.

— Én a lányomnál voltam és most megyek haza, — folytatta a beszélgetést a néni. — A lányom itt van férjnél a városban és már van két gyereke. A nagyobbik már kilenc éves és jövőben a „kolégyijomba“ adják iskolába. — Így mondta: kolégyijom s végigsimított a tenyerével az arcán.

Azután a jobboldali szomszédjához fordult, egy sovány, beteges kinézésű asszonyhoz, aki lehúzta a cipőit s a lábait felrakta a szemközti padra a katona mellé. A harisnyái rongyosak voltak és kilátszottak a lábujjai.

Józsi elfordult s kinézett az ablakon. A hideg üveghez szorította a homlokát s nézte a sötét éjszakát. Szakadatlan árnyak hosszú soraként vonultak el a telefon-, táviróoszlopok, néhol a messzeségből világított egy-egy fénypont. Ott biztosan falvak, házak vannak, emberek laknak, — gondolta Józsi. — Néha őrházak mellett száguldott a vonat... halvány petróleumlámpák fénykörében egy-egy piroszászlós vasuti őrs tisztelgett a robogó vasszörnyetegnek. Néha megállott a vonat, kisebb-nagyobb gyérvilágítású állomáson. — Egy-két utas leszállt, néha újak jöttek... A fülkében lassan terjengett az éjszaka álmosító szaga. A katonák már mind aludtak, a kövér néni is bóbiskolt. Józsi hátrahajította a fejét, lehunyta a szemét, még hallotta a vonat álombaringató, egyforma danáját, fejében zsbongott még a külvilág zaja s aztán csendesen elszenderedett...

Álmában otthon járt... a szüreten volt... víg multságban hallgatta a cigányzenét. Táncoló párok suhantak el előtte, keringtek, forogtak, lejtettek. — Egyik párban megismerte a nagybátyját, aki a postáskisasszonnyal táncolt... A nagybátyját, aki rég elesett a világháborúban s ő csak képről ismerte. Most élt, kacagott s vidáman forgatta az Ilus kisasszonyt... Azután a kollégiumban volt német órán és felelnie kellett... Verset kellett mondania, de nem jött ki hang a torkán, nem bírt megszólalni... Pedig

tudta a verset, hisz otthon hibátlanul felmondta, de most egy szót sem bírt kinyögni.

— Na fiam, hát nem készült? — kérdezte jóindulattal a tanár úr, — hát hogy is van a címe a versnek?

— Lorelei — susogta Józsi, de itt elakadt.

— Hát hogy is kezdődik csak? — faggatta tovább a tanár úr.

— Ich weis nicht — nyögte ki Józsi.

tanár úr elmosolyodott, a gyermekek is mosolyogtak...

Majd megnőtt a tanár úr feje... nőtt...

nőtt... már óriási körként forgott előtte... körülötte a gyerekek, mint apró hangyák, nyüzsögtek... majd eltűnt az egész és Józsi kint volt egy külvárosi sikátorban, ahonnan sehogysem tudott kijutni, pedig már este volt és csengettek konviktusra. Az ucca végéből egy rongyos csavargó közeledett... Józsi futni kezdett, de a csavargó utolérte, földre teperte s már nyult a kebele felé, ahol Józsi egy zacskóban a pénzét őrizte. Erre Józsi rángatózni, rugdalózni kezdett, nagyot sikoltott és felébredt...

(Folyt. köv.)

Havas télen.

Irtá: **Dezső hácsi.**

*Pali öcskös, kelj fel! Kelj fel!
Olyan a táj, mint a tejfel.
A hegy mintha cukor volna,
S hívogatva, mintha szólna...*

*Pál megérti, amint hallja.
Rögtön éber, ugrik talpra,
S üdvözli az ablakon át
A már rég várt Tél apókat.*

*Jó a cukor, igaz való,
De jobb annál százszor a hó!
Fehér pompa köröskörül,
Pali ennek inkább örül.*

*Csillog a Tél hóbundája...
Kapaskodjunk fel ma rája!
Azlán hajrá!... fehér álom
Repüljünk a havas szünön!...*

Az édesanya emlékére.

Hányszor halljuk ezt a szót és kifejezést: édesanyám emlékére teszem ezt, vagy azt. Csak szent, nemes dolog és tett lehet az, amit az édesanyánk emlékére teszünk.

Egy levelet forgatok a kezemben s újra, meg újra átolvasom. Az Uj Cimborá szerkesztőségéhez írták. Ezuttal nem gyermek. Embernyi ember. Egy másik lapnak a szerkesztője, aki maga is szülő ma már, öszülő édesapa.

Mi az, ami megkapott ebben a levélben? Olvasom a sorokat:

„Átérezve az Uj Cimborá nagy fontosságát, örömmel és szívesen álllok a lap jóbarátai közé. Ezuttal megrendelek én is egy példányt és kérem azt az édesanyám emlékére az ő szülőfaluja: Kobátfalva iskolájának elküldeni. Legyen megszentelve annak emléke méltó módon, a gyermekek lelkén és örömén ke-

resztül, akitől én is, mint gyermek, az édes anyanyelvet örököltem...”

Ez fogott meg engem a levélben. Az embernői ember hálás visszaemlékezése a rég sirban porladó édesanyára. Lám a gondok-bajok, a sorscsapások az étellel folytatott küzdelmek sem törölték ki lelkéből az édesanya emlékét.

Bár szólna ez a levél a lelkekhez, mint, ahogy maga a levélíró is óhajtja.

Áldott vagy te édesanyánk akkor is, amikor bölcsőnk fölé hajolsz, akkor is, mikor kezünket összeteszed és az első imádságra tanítsz bennünket. Áldott vagy, amikor embernői ember korunkban, az elcsüggedések idején is vigasztalni és bátorítani tudsz. És áldott vagy haló porodban, amikor drága kezed melegét már nem érezzük többé, de emléked szívéinkben akkor is nemes tettekre sarkall!...

Ferenczy László Marcella.

Pocakos Tóbiás, a híres nyúl vadász.

Az apró cimboráknak írta és rajzolta: **Horváth Sarolta.**



5.

Jön is már Tóbiás nagy pocakját tolva:
„Hej! Lesz ma vadászat! Nyúl nyom van
a hóba!”
— Gondolja Tóbiás és már meg is látta,
Hogy közel barnállik a nyuszi bundája.



6.

Fegyverét lekapja, — visszhangzik az erdő,
Pocakos Tóbiás olyan erősen lö.
A nyuszi ott pihen vadásztarisznyában,
Otthon a szakácsné várja a konyhában.
(Folyt. köv.)

Nyuszi Mukec tudós lesz.

Jaj oda van a féllábam! oda van' vegem van! kesergett Nyuszi Mukec, mikor egy vasárnap kocavadász ráduplicázott s ellötte a hátulsó jobb lábát, ennek előtte sok-sok évvel. S azóta Nyuszi Muki ki se mozdul a sűrű kőkényesből. Kis házikója úgy el van rejtve, hogy csak jóismerős barátai találják rá. Nagy fülű kopónak, kurta labu tacsónak, no meg fityfirty mitugráltsnak odamenni tilos, ha szeretik kutyatestükhöz lapuló bundájukat. (Kőkény rendőrök tüske fegyverükkel úgy megfésülnék azokat a betyáros kutyabundákat, hogy... ugyan itéletnapig se lennének többé szalonképesek.) Hát ezért nem is mennek arra felé.

Nyuszi Mukec egy öreg kiérdemesült matronát, Tapsi Fülös nénit tartja magánál, mint házvezetőnőt, aki izes somkórót, bíborherét, nyulsalátát, szarvaskerepet s más, nyulnak való csemegét szerez be a konyhára, hogy fennakadás ne legyen a Nyuszi Mukec portáján élelem dolgában.

Igy éldegélnek csendességben, Nyuszi Mukec pocakot kezd eresztetni, szemére jól nagyító szemüveget illeszt és szorgalmasan „anyaggyűjtő” régi könyvek, nagy foliánsok csip-csup adatait, melyek a nyulnemzetség történetével kapcsolatosak, vagy bár lehetnének azok, az őskortól kezdve az új, sőt a legeslegújabb korig. Szándéka u. i. Nyuszi Mukecnek rövid összefoglalásban izelítőt adni honfi- és sorstársainak több évi szakadatlan munkálkodásról. Ő nem a Nyul-Akadémia figyelmét akarja magára vonni ezzel. A lényeg tulajdonképpen nem is ez az önzés, miut azt némely kevésbé járatos cimborá gondolná, hanem az,

hogy feltárja nyultestvéreinek a nyulnemzetség nevéhez helyzetét. Hogy a nyulakat ember és vad egyformán üldözi, de legfőként azok a kétlábbon járó durrantós szerszámu teremtesek, kik állítólag — a teremtes „tökkelütöttjeinek” neveztetnek — bizonyos, még eddig teljesen ki nem puhatólt körökben. Ezek a nagyot durrantó szerszámu kétlábuak azok, akik ellen Nyuszi Mukec leginkább el van keseredve. S akiket egyszerűen gyáváknak címez.

Ezt teheti joggal, hiszen sánta lábát is nekik köszönheti. E miatt mardt agglegény, sőt uram becsál, emiatt nőtte ki magát tudósnak is. Így sodorta őt sorsa tudományos pályára, amelynek eddig a nyulnemzetségből nem voltak művelői, mindazonáltal, hogy nem akadályozta őket a numerusz-nyuszikusz, vagyis a nyulak érvényesülési aranszáma. Épp ezért is akar kitenni Nyuszi Mukec, hogy egyben kárpótolja a világot nemzete eddigi mulasztásaiért.

Azzal kezdte a felgyógyulása után, hogy nem ment duhajkodni többé a Nyul-fogadóba, nem szórta a pénzt nyulsörre, nem hajigálta ki vetélytársait. Most már csak a tudomány érdekeltte. E részben nyugodtan elmondhatjuk felőle hogy nem esett a feje lágýára. Az összehasonlító nyelvtudomány, meg a nyulflorisztika (magyarul: nyul-népismeret) módszereivel sikerült közös nevezőre hozni azt a tényt, hogy különösen sajnálatos állapot, mikor a földön élők s lakók között az erősebbek bántalmazzák a gyengébbeket. S aki ezt teszi, legyen az Herkó Páter maga, vagy bárki más, aki puskával jár: legyen átkozott!

Ily szörnyű átokra ragadtalta magát azok-

kal szemben, akik ravaszághoz folyamodnak, vagy cselet vetnek az amugy is gyengébb nyulfiaknak.

Engemet is elhallgattatott, mikor tudós értekezésére néhány észrevételt kockáztattam meg, hogy izé... nem járja ilyen kereken szembe mondani, mint a székely az ökrének az igazságot. Ez nyílt kihívás... és erre meg így pirított le:

— Ne ártsa magát a nyulnemzetség dolgába! Úgy sem érti a magasabb tudományokat!

Hát, ha már Nyuszi Mucec barátom így vélekedik rólam, jobb is, ha leteszem a tollat és neki adok igazat.

Bartha István.

A káposzta.

I. M. Răureanu után ford.: Nagy Kálmán.

A vásárba vivő széles országuton két vándor lépked csendesen egymás mellett. Az egyiket Jóskának hívják, a másikat Miklósnak. Mindketten mesteremberek és munkát keresni mennek. Olykor-olykor vetnek egymásnak egy-egy szót, hogy így is rövidebbnek tűnjék fel az utjuk. Aztán ismét hallgatásba merülnek. Egyszer Józsi az ut jobboldala felé fordítva fejét, egy szép zöldséges kertet pillantott meg.

— Hallod-e — fordult társa felé — nézd csak micsoda csuda nagy káposzta.

— Éppen veszem észre, — lóditott egyet a másik — hát még ez is valami?... Mifelénk a Jalomița völgyében akkora káposztát is láttam, mint a papnak az a távoli háza.

— Érdekes, — álmétkodott Józsi, — aki foglalkozására nézve üstfoltozó volt — azaz, hogy nem is olyan érdekes. Most jut eszembe, hogy egyszer én is készítettem egy akkora üstöt, de egy olyan nagyot, mint a templom.

— Ajjajaj, Szent Atyám, — lelken-dezett Miklós — hát mit akartatok csinálni egy olyan fene nagy üsttel?

— Mit?... Hát megakartuk főzni a káposztádat, — felelt nevetve Józsi.

Erre már Miklós is elszégyelte magát és lehorgasztott fejjel előre sietett. Azonban Miklós mégis utólérte, barátságosan a vállára vert s mintha félne, hogy meghallja valaki, füléhez hajolva sugta:

— Mert tudod-e te Miklós barátom, hogy a hazugot hazugsággal lehet legjobban gyógyítani.

A hazugot mindig le lehet torkolni egy hazugsággal.

Miki egér és Hóbucka Péter.

Miki:

Csikorgós jó telet, kedves Péter bátyám!

Hóbucka Péter:

Hogyha jó, kis öcsém, csak tartson soká ám!

Miki:

Jól beszél, látszik, hogy nincsen kötve láncra,
Nem jönne el velem egy ropogós táncra?
Sárgarépa orrát mindenki csodálná,
S fején is a köcsög, helyét jól megállná.

Hóbucka Péter:

Hm! hogy táncra menjek?

Igy mondtad kis ecsém?

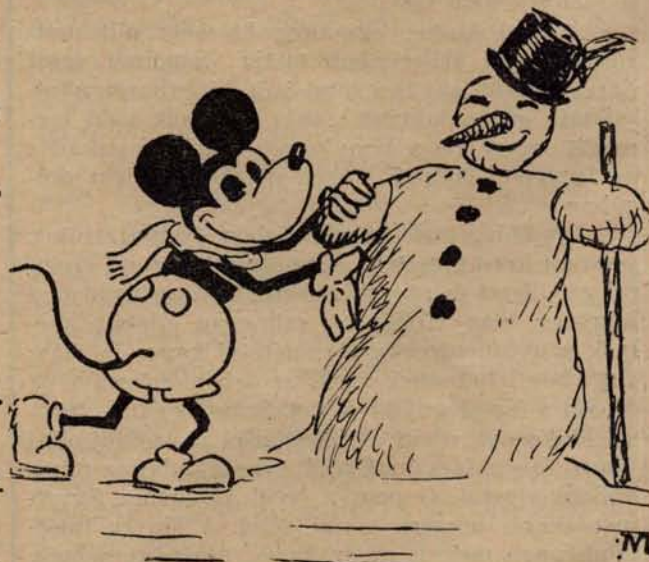
Mennék is, hogyha vón szívem, májam s vesém.

Am a két imposztor, aki ide rakott,

Hogy-hogy nem, szív, máj és vese nélkül
hagyott.

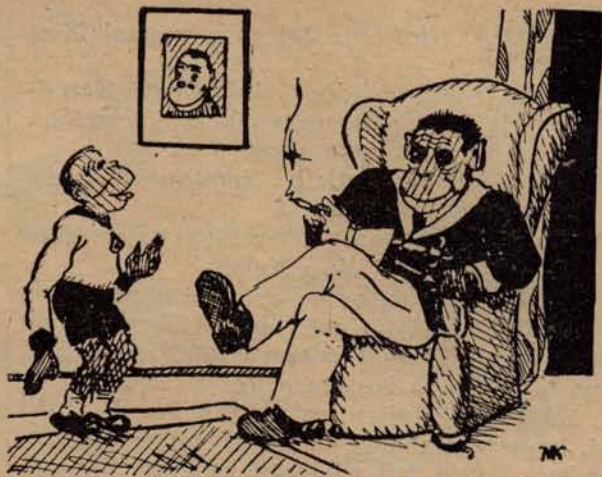
Már pedig táncolni csakis szívvel lehet,
Hóbucka Péter így táncolni nem mehet.

Marcella néni.



Majom Misi, a jó dlák.

Majom Papa: No lássuk fickó tudod e a leckét?
Majom Misi: Igen apa... tudtam, tudtam...
de elfelejtettem...



A csere.

Anyák napjára írta: **Móráné Ősz Rózsa.**

Szereplők: Sanyika, Károly 6—7 éves fiucskák, mama.

KÁROLY (*nézi a Sanyi szekerét, mely elé faló van fogva*): Pompás, pompás! Szállítósdit játszunk. A katonákat szekérbe rakjuk és úgy szállítjuk őket.

SANYI: Hogyisne! Ez egy mesebeli táltosló, és a királyfit viszi, nem a katonákat. A katonák csak álljanak itt sorba és várják a királyfit meg Tündér Ilonát.

KÁROLY: Bolondság! Ilyet ne beszélj! Inkább akkor játszunk doktorosdit. A kis szekeren hozzuk a doktort, mert a katonák mind betegek és meg kell őket gyógyítani. Én, ha megnövök meglásd doktor leszek!

SANYI: Én meg mérnök és nagy gyárat fogok építeni.

KÁROLY: Ha doktor leszek, mindig bele-nézek az emberek torkába. A gyerekek félnek tőlem, mint Katóka, mikor a doktor bácsi jött — bebújt az asztal alá és nem akart onnan kibujni.

SANYI: Nézd csak, milyen pompás az én lovam!

KÁROLY: Szép ló, szereném, ha ilyen lovam lenne.

SANYI: Az angyaltól kaptam. Látod a te játékaid nem olyan szépek.

KÁROLY: Dehogyan nem. Nézd csak a katonáim milyen rendben állnak.

SANYI: Én a katonákkal nem olyan szívesen játszom. De a ló az más! (*Biztatja a lovát*): Gyí Ráró! gyí, Ráró!

KÁROLY: Tudod mit Sanyi? Cseréljük el a játékaikat. Én neked adom a katonáimat, te meg add nekem a Rárót.

SANYI: Nem adom! Gyí Ráró! Tyüh, milyen büszke ló!

KÁROLY (*kérőleg*): Odadom az új ceruzámat is...

SANYI: Kell is nekem! Hopp! hopp Ráró! félre az utból! Gyí te Ráró!

KÁROLY: Mit adjak még a lóért?

SANYI: Semmit! (*Gondolkodik*): De ha a báránycát nekem adod... azt a báránycát, ami az ebédlőben van...

KÁROLY (*örömmel*): Akkor nekem adod a lovat?

SANYI: Jó, akkor neked adom.

KÁROLY (*zavartan, akadozva*): De... de az nem az enyém, az a barika az Emikéé és ő az égben van.

SANYI: Látszik, milyen gyáva vagy!

KÁROLY: Odadom a két fényes gombom is, amit kaptam, csak a barikát ne kérd tőlem.

SANYI (*dacosan, követelőn*): De nekem csak az kell! Más semmi. Mit gondolsz? ez egy táltos ló! Csak a barikáért adom.

KÁROLY: Na jól hozom a báránycát!

SANYI (*úgy tesz mintha megbántva érezné magát*): Ne menj! Nem is kell nekem már semmi! Megyek haza és viszem a lovam is.

KÁROLY (*kérlelve*): Csak egy kicsit maradj még! Rögtön hozom a barikát (*el*).

SANYI (*egyedül*): Lesz egy barikám, az is jó. Majd bégetni fog. Bee, bee!...

KÁROLY (*jő vissza, kezében a barika*): Látod, hogy forognak a kerekei. (*Átadja, majd ráül a lóra biztatja*): Gyí, Ráró! előre Ráró! (*de egyszerre megáll, magának beszél, maga elé nézve a földre*): Hogy is mondta Emike? „Kajesi, hol a bájányom!”, hol a bájányom. (*Nézi a lovat*): Nem is szép ez a ló. Milyen csunya fekete szemei vannak. Leszáll róla. Csunya vagy, nem kellesz! (*A szinpad mögött hallszik*): Karczil Karczil!

KÁROLY (ijedten): Jaj ez a mama! Most mi lesz?

MAMA (sötét ruhában, kalapban): Karesikám vedd a kabátodat, megyünk ki a temetőbe. Meglátogatjuk az Emike sírját.

KÁROLY (zavartan): É... édes anyám... én... én nem megyek.

MAMA (csodálkozva): Nem jössz? De miért?

KÁROLY: Mert sok a leckém!

MAMA: Lesz még időd a leckét megtanulni.

KÁROLY: Aztán meg a temetőben olyan csunya fekete lovakat láttam, mint amilyen a Sanyi lova. Oh az is csunya ló.

MAMA: De mit mondana Emike, ha halanál, hogy nem akarsz jönni? Oh milyen szépen mondta: „Kajcsi, hol a bájány! a bájány!”

KÁROLY: Jaj édesanyám, igazán visszahozom...

MAMA (ijedten): Mit akarsz visszahozni?

KÁROLY (töredelmesen, sírva): A báránycát, amit Sanyinak adtam, ezért a csunya fekete lóért, de visszahozom. Igazán visszahozom.

MAMA: De Karesi, hogy lehetél ilyen rossz? Az Emike báránycáját másnak odadni.

KÁROLY: Anyukám édes, visszakérem, csak ne haragudj rám. Megbántam amit tettem. Hozom vissza rögtön a barikát, aztán kivisszük a sírhoz, hogy Emike lássa az égből, hogy megvan a barikája. (El.)

(Függöny le.)

Ahogy kis munkatársaink írnak...

Bemutakozó.

Kedves Szerkesztő Néni!

A Hovány Béla levelében én is bemutatkozom. Én is az Etelköz cimborái közé tartozom. Nevem Deák Lajoska. Iasi-i kereskedelmi liceum II-ik osztályába járok, mint magántanuló. Most éppen félévi vizsgánál vagyunk. Ezért is jöttem Pascaniból Iasiba. Eddig szorgalmasan tanultam, remélem sikerülni is fog a vizsga.

Az Uj Cimborát nagyon szeretem és örvendek, hogy én is beléphettem az olvasók táborába.

Még azt is megírom, hogy engem, Szász Kató, Balázs Klári és Juci toboroztak be.

A Szerkesztő néni kezeit csókolva és minden kis cimborát szeretettel üdvözölve maradtam:

Deák Lajos II. g. o. t.

Kedves Szerkesztő Néni!

Örömmel léptem én is az én drága jó bátyám: Hadházy Sándor jóvoltából az Uj Cimborá olvasói közé. Igaz csak I. elemista vagyok, tintával írni még nem tudok, de azért fogadjon a kedves Szerkesztő Néni engem is szeretettel. Testvéremmel, ki V-ik gimnázista, mindent elolvassunk. Küldjük a megfejtést is.

Sándor bátyámnak nagyon-nagyon szépen köszönöm az Uj Cimborát.

Kezeit csókolja: Richter Juliska I. el. ot.

Megjegyzés. Úgyesen dolgoztál kis Juliska. Még pápaszemmel sem találtam hibát a leveledben. Ez pedig nagy szó egy kis pacalistánál.

Disznó ölés.

Az Uj Cimborá utolsó számában azt az üzenetet kaptam, hogy irjam le a disznó ölést.

Nálunk a disznó ölés így történik:

A disznó ölés napján korán feikelünk. Mivel nálunk nincsen hentes, egy ahhoz értő ember szokta a disznókat leszurni. A vérit egy tálba fogják fel, abból készül majd a véres hurka. Azután a disznót megperzselik és addig kaparják, mosásák, amíg szép tiszta lesz. Aztán fölbontják, külön veszik a husát, a sonkáját, háját, szalonnáját, beleit. A sonkát és nagyobb husokat jól besózzák egy edényben, hogy meg ne romoljon. Majd ezeket füstre teszik. Az apró husokat megőrlik s ebből lesz a kolbász, a máj és tüdőből: a májas és tüdő. A fejből, a farkából és körömből a kocsonya. A hár s szalonnából zsirt olvasztanak. Én legjobban a kolbászt és a disznófűsajtot szeretem.

Papp Mária Magdolna, III. el. ot.

A RAVASZ ÍR.

Németből fordítva.

Egy angol és egy ír egyszer fogadtak, hogy melyikük tud messzebb úszni. A kijelölt napon megérkezett az ír, fürdőruhában, hátán egy nagy zsákkal. Az angol megkérdezte: mi van a zsákban?

— Élelem három napra! — felel az ír hideg vérrel.

— Nyertél! — felelt az ijedt angol és odaadta a pénzt.

Néhány nappal később hallotta, hogy az ír gyáltalan nem is tud úszni.

Fordította:

gr. Bethlen Katinka.

MARCELLA NÉNI POSTÁJA

Üzenjük nektek kis cimborák, hogy az újévi szám teljelen elfogyott (a jan. 1—10-i összevont szám). Úgy, hogy az új rendeléseknél febr. 1-től kezdődően tud csak küldeni a kiadóhivatal.

Üzenjük azt is, hogy, aki elköltözik, vagy címe megváltozik, netán az ujságját nem kapná rendszeresen, azonnal közölje a kiadóhivatali.

Gál Lajosné. Az „Eszter“ c. kis cikk annak idején beérkezett a verssel együtt. Köszönjük. Közlésre is kerülnek majd. A címet már kétszer is javítottuk, Egyszer visszajött „retur“ jelzéssel a lap, akkor azért szüntette be a kiadóhivatal, de most újra megindította. Meleg üdvözet. — *Nagy Mihály.* Az ismeretterjesztő cikkek eljutottak hozzánk, azonban most egy kis zsufoltóság van. De mindenesetre — annak idején közlésre kerülnek. — *L. Ady Mariska.* A verses meséhez a képek elkészültek. Most már csak az alkalmat kell kívárnunk, hogy az anyagtorlódás miatt közölhessük. — *Bereczky Gizella.* Örömmel vesszük tevékenységét lapunk érdekében, rövid, talpraesett cikkeket bármikor szívesen vesszünk. Sajnos hosszúra nyújtott meséket nehezen tudunk közölni, mert nincs helyünk rá. — *Móráné Ósz Rózsa.* A küldött cikkek közül válogatunk. A színdarabok egy része is sorra kerül. Meleg üdvözet. — *Dr. Kiss Lajos.* Ne is mondja, egy sort se írjon róla, a kis cimborák, megérik, hogy milyen szeretettel gondol rájuk. A legutóbbi küldeményt hálásan köszönjük. — *Ónody Rózsika.* Türelem, türelem, minden sorra kerül egyszer. — *Dávid Gabriella.* A beígért toborzót várjuk erősen és a beszámolót is az október óta történekről. — *Veress Kálmán.* Érdeklődésére szíves készséggel írjuk, hogy *tisztán*, de lehetőleg *gépirással* irt *jó kéziratokat* szívesen fogadunk, még pedig lehetőleg *rövidre* fogott cikkeket, ezt már többször is irtuk, hosszabb terjedelmű munkákat vagy egyáltalán nem, vagy csak ritka alkalommal tudunk közölni. — *Főedl Greti manaja.* Jóleső érzéssel látjuk kis lapunk iránti ragaszkodását. Így kellene tenni minden édesanyának. A vacsora megváltás címén hozzánk juttatott 50 lejt hálásan köszönjük. — *Lőrincz Jánosné Szamosujvári.* A szíves, magyaros vendéglátásért ezuton fejezem ki köszönetemet. Remélem a további jó kapcsolatokat. — *Kádas Erzsike.* Meglepetés és öröm volt számomra a véletlen találkozás. Megindult-e a munka? A főtisztelendő urnak add át üdvözetem. — *Rubin Albert.* Gondolom milyen meglepetés volt számodra, amikor egy jó napon megérkezett az első Uj Cimborá. A lapot részre Guttman Samu bácsi rendelte meg Csucsáról. Majd írj neki egy szép köszönő levelet. — *Schill Inez. Szilágyosmlyó.* Várjuk a bemutatkozó leveled kis cimborá. Neked Keresztes Babuci küldi

ajándékul a lapot. Köszönd meg neki szép levélben, hogy ilyen kedves és figyelmes volt hozzád. *A becsület aztán természetesen azt kívánja, hogy mindazok, akik ajándékba kapják az Uj Cimborát, viszonzásul legalább egy új kis cimborát toborozzanak. Ez legyen elvünk: Jó tettért jót várj!, sohase fogadjunk úgy el semmit, hogy azt valamivel ne viszonznánk*

Bérczes Babszy. Azóta már bizonyosan elolvastad a Horváth Sarolta néni Cézár kutyájáról szóló történetet. No, ha tetszett neked, ird meg majd Sarolta néninek. (Címe: Ulmeni, jud. Sălaj.) A hosszú levélből megtudtam, hogy milyen súlyos beteg voltál, az Erzsébet-szanasatóriumban vesebajjal feküdtél. Hál Istennek, hogy most már túl vagy rajta. Irj máskor is Babszykám, mindig érdeklődéssel elolvasom a kis szürke veréb levelét. — *Bérczes Pityu I. g. t.* Sajnálta, hogy nem jöhettél anyukával ide Kolozsvárra. Ami késik, nem mulik, majd eljőstök mind a nyáron. A verseidet átolvastam! Látom, hogy a verselés könnyen megy nálad. Legjobb a beküldöttek közt a „Karácsony este“ című. Mindenesetre édesanyádban jó tanító akadsz majd, aki irányítani tud ezen a téren, ha benned a szándék és a készség komoly irányu. — *Papp Mária Magdolna III. cl. ot.* A disznóölést ügyesen megirtad. Legalább a városi kis cimboráknak is lesz fogalmuk a falusi élet eseményeiről. — *Koncz Rózsika II. elemi osztályos tanuló.* Még most irtál először. Be is mutatkozol. Hármian vagytok testvérek, egy fiu és két lány. Legjobban a meséket szereted az Uj Cimborából. Az ujságot mindig nehezen várod. A kis szürke veréb elárulta, hogy az iskolában mindnyájan milyen szorgalmasan rajzoltok. Hát kézimunkázni szerettek-e? Mert ez is fontos! — *Soós Nusika II. cl. ot. Sülelmed.* Licikének jó egészséget kívánsz. Átadom majd neki. Bellus nénit, aki szintén beteg volt, azóta már meg is ismertétek. No majd irjátok meg, hogy telt az idő, míg Bellus néni Sülelmeden volt. *Deák Lajos II. g. ot.* A második leveled is megérkezett s benne a rejtvényfejtés. Átadtam a rovatvezetőnek. A többi kedves levélre a jövő számban válaszolok.



Játszázó gyerekek

Uj Cimborá nagy rajzkiállítása Kolozsváron.

Március első felére tervezett Uj Cimborá gyermekrajzkiállításra gyűlnek bőséggel a rajzok, képek. A gyermekek érdeklődése ma fokozottabban, mint bármikor — a rajz felé fordul.

A kolozsvári rajzkiállítás után április hónapban Nagyváradon és Szatmáron rendez nagy rajzkiállítást az Uj Cimborá.

*

Lukász Irén Brassói Ref. Leánygimnázium.
A rajzok beérkeztek, minden baj és törődés nélkül. A beküldött anyagnak nem a mennyisége, hanem a minősége számít. A minőség pedig jó. Örömmel látjuk a leánykák részéről az érdeklődést. Rajzokat nemcsak most, hanem bármikor lehet beküldeni, mivel kiállításokat, hol itt, hol máshol, mindig tartunk. — *Jákotelkei eleni iskola.* A beküldött rajzokban igaz gyönyörűségem találtam. A gyermekek III., IV., V., VI-ik elemisták munkáiban a szemlélő rögtön meglátja, megérzi Kalotaszeg lelkét. Mindenesetre nagyon meglepett a gyermekek fejlett színérzéke, friss színezése, s a jellegzetes népi motívumok visszaadása. Egyre kell nagyon ügyelni, hogy a gyermek öntudatába ne a városi és gyári minták idegződjenek bele, hanem az ősi, szép népi motívumok, minták. Az iskola vezetője a gyermekek munkáiból látszik, nagy gondot fordít a keze alatt levő gyermekek kezűgyesség és rajztehetségének a fejlesztésére. — *Takács Albert, III. g. ot. Zilah.* A rajzaidat a kiállítás anyagába osztottuk. Látom, hogy nagy kedvvel rajzolgatsz. Csak azt ird majd meg, hogy képről rajzoltad-e őket, vagy fejből, saját elgondolásod után? — *Nussbacher Jenő Kolozsvár.* A beküldött rajzok már régi rajzok. Hogy lássuk, mit tudsz most, küldj majd újabb rajzaid közül. — *Kovács Erzsébet.* Rajzaid nagy része mértani munka. Ha a kiállításon komolyan részt akarsz venni, ezeket cseréld ki, mert mértani rajzokat az Uj Cimborá nem állít ki. — *Farkas Erick 6 és fél éves.* Megleptél kis legény a rajzaiddal. Elvisszük majd őket a kiállításra. — *Szabó Antal VII. el. ot.* Űgyesen rajzolsz, azt látom. Csak azt ird meg, hogy kép után rajzolsz-e, vagy fejből, saját elgondolásod után?

Az Uj Cimborá legközelebbi társasvacsoráját február 24-én, csütörtökön este 1/29 órakor rendezi — a Magyar Kaszinóban, amelyre a szülöket s a lap jóbarátait szeretettel meghívja. A vacsora 25 lejbe kerül, amely összeget jelentkezéskor, előre le kell fizetni az Uj Cimborá szerkesztőségében.

FEJTÖRŐ

1. Szórejtvény.

Beküldte: *Pitó László, Iași.*

KOTOI 0914

Mi fog a fenti városban történni, melyikben és mikor?

2. Állattani pótlórejtvény.

Beküldte: *Bleicher Palika, Gyulafehérvár.*

—roszlán, —ák, —óka, —amár, — ntilop,
—uca, —eréb, —hu.

A 8 állat kezdőbetűje egy kilencedik állat nevét adja.

Az V-ik évfolyam 36-ik számában közölt keresztrejtvény megfejtése: Vizszintes: 1 Kalács. 6 A Jézuska születése. 50 Télen. 51 A béke. Függőleges: 1 Karácsonyfát. 2 A diósmákos. 10 Uj esztendő és 40 Dió.

Az 1—2-ik számban közölt keresztrejtvény megfejtése: Függőleges: 4 Boldog uj esztendőt. 9 A kis malacot. 11 Kéményseprő. 15 Az uj cimborák. 42—8 Petőfi Sándor.

Megfejtést küldtek be: Albert Pali, Damó Zsóka és Sárika, Becző Gabriella, Borza Jolánka és Andor, Gálffy Gábor, Sándor Lajos és Pötyvi, Labud Andriška, Szabó Pista, Orbán Lacika, Fülöp testvérek, Szász Kató és Juci, Bogdán Jolánka és Kovács Nusika.

Nyertesek lettek: Becző Gabriella, Baraolt és Fülöp testvérek, Tárgul Lăpușului.

Kérjük, magyarországi előfizetőinket, hogy előfizetési díjaikat, a „Studium“ könyvkiadó R. T.-hoz, Budapest, Keckeméti-u. 8. sz., az Uj Cimborá számlájára szíveskedjenek befizetni Uj előfizetések ugyanott eszközölhetők.

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. — Egyes szám ára 6 lej. Magyarországon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár, Csehszlovákiában 60 ck. Amerikában 300 lej.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:
FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatársak:
**TELEKY DEZSÓ, SIMON SÁNDOR
és KORMOS JENŐ.**

Minden cikkért a szerzője felelős.